

Radu
TUCULESCU
fiction-Ltd
Măcelăria Kennedy

(efectele tandre ale încălzirii globale)

roman

POLIROM
2017

vineri

Dimineața era bîntuită de fișii subțiri de ceată, ca niște panglici lungi, de-un alb fantomatic. Se răsuceau, umed, șerpitor, insinuant, în aerul cald și greu, coborît ca un clopot invizibil peste mica localitate Luna de Jos.

— O să ne uscăm pe picioare, clămpăni bărzoiu din vîrful stîlpului de electricitate unde-și avea cuibul.

— Ne uscăm, ne uscăm, dar trebuie să zburăm, replică barza, să aducem de mîncare ăstora mici.

Ăia mici deschiseră larg ciocurile înălțate spre cerul tulbure al dimineții și lansară cîteva sunete aprobatoare.

— Fac pe nebunii, clămpăni bărzoiu, știu zbură, dar așteaptă să le cadă broasca-n cioc! Leneși și obraznici!

— Lasă clămpăneala. O pornim pînă nu ne lovește arșița, clămpăni barza și apoi își desfăcu aripile, fără mare entuziasm.

— Mda, clămpăni bărzoiu, poate nici azi nu găsim nimic...

— Cobe!

— Ăsta cine mai e? apucă bărzoiu să clămpăne întrebarea, înainte de a dispărea în ceată.

Flavius Kasian deschise larg fereastra dormitorului tocmai cînd berzele își luau zborul din vîrful stîlpului aflat în fața casei sale. Era în pijama și papuci de casă de-o culoare incertă.

Respect pentru Matilda dormea, respirînd degajat, indiferentă la marile și micile probleme ale lumii. Flavius Kasian reușise să o întoarcă pe-o parte; o salvase și de data asta. Cînd doarme pe spate, sforăitul Matildei cutremură pînă și cuibul berzelor. Asta nu ar fi o problemă, ci doar o chestiune de obișnuință. Pericolul este altul. Matilda s-ar putea îneca cu propria limbă, cum au pătit-o și alții. Îi alunecă în gîtlej, iar sforăitul i se transformă într-un horcăit de om gata să își dea duhul. După peste douăzeci de ani de căsnicie, Flavius Kasian nu se mai sperie. Totuși, o fărîmă de neliniște se naște de fiecare dată. Atunci o rostogolește, ușurel, pe o parte. A învățat cum s-o facă, fără să o trezească. Adevărată tehnică, avînd în vedere kilogramele Matildei. O gîdilă într-un anumit loc dintre coaste, impulsionînd-o la mișcare, apoi prinde momentul ideal și o întoarce cu ușurință, în timp ce ea oftează și mormăie nedeslușit.

În fața ferestrei deschise, Flavius Kasian inspiră adînc de cîteva ori. Aerul dimineții își pierduse din prospetime.

Cam repede, își zise, la ora asta ar trebui să fie mai multă răcoare.

Ridică din umeri. O problemă minoră. Altceva îi stăpînește lui gîndurile. Un eveniment care-i produce furnicături pe șira spinării.

Chiar dacă evenimentul va avea loc doar luni dimineață, emoțiile îl adulmecă de pe acum, ca flămînzii o friptură în sînge!

Trebuie să-l sun pe Avram, își zise și aruncă rapid o privire asupra pendulei atîrnate pe-un perete al dormitorului. E puțin trecut de ora cinci. Prea devreme, mormăi înciudat, încercînd să ignore matinala-i nerăbdare. Mă anunță cînd termină, aşa a promis.

Flavius moștenise de la părinți casa în care locuia. Muriseră amîndoi, în urmă cu cîțiva ani, răpuși de boli.

Flavius să făcuse modificări majore după dispariția lor. Înălțase casa cu un etaj unde își amenajă, împreună cu soția, locuința personală. Un spațiu de dimensiuni normale pentru un cuplu fără copii și fără perspective de a concepe vreunul. După numeroase consultații și analize, făcute de cei mai apreciați specialiști din Cluj, oraș aflat la treizeci și trei de kilometri de Luna de Jos, s-a ajuns la concluzia că era steril. Așa se născuse, așa-l făcuse natura. Spermatozoizii mei nu au calitatea de a reproduce, le explică, în puține cuvinte și oarecum rușinat de această neputință a sa, prietenilor adunați la popicărie.

— Fără regrete, exclamă pictorul Avram. Ai un avantaj. Nu riști să te lași pe vreo tinerică gravidă!

Flavius Kasian se strîmbă la el ca un copil de grădiniță la educatoarea care-l apostrofează pentru nimicuri. El nu a înșelat-o pe Matilda niciodată. Se simte complet golit de astfel de intenții, precum un maț de vită bine curătat.

— Niciodată nu-i prea tîrziu, zise Sami Goldenberg, continuând să brodeze variațiuni pe tema dată de pictor. Fidelitatea nu este, neapărat, un motiv de mîndrie. Viața-i plină de surpirze. Si bune, și rele...

— ...și crude și uscate, și succulente și condimentate, precum cîrnații ori jamboanele, completă Flavius.

— Mai este timp pentru toate, conchise Avram, schițînd un zîmbet de bătrân înțelept. Pictorul era tînăr, avea cam jumătate din anii lui Flavius. Dar în Luna de Jos nu existau diferențe de vîrstă. Căci vîrstă, după cum afirma adesea Sami Goldenberg, zis și Munteaurit, e doar o cifră.

— Ați putea înfia unul, propuse arbitrul de popice, surprins și el de propria idee.

— Cam tîrziu la vîrsta asta, clătină Flavius din cap. Matilda are ultimul cuvînt. Pentru mine, altele sînt acum prioritățile...

— Înfiati un micuț azilant, continuă Avram să-l bombardeze cu replici amuzante. Moda vietnamezilor a trecut, dar oferte noi există. O bună ocazie de a învăta o limbă străină, de-a lega noi relații, chiar internaționale! Îți va fi de mare folos după ce deschizi măcelăria!

Toți izbucniră în rîs, inclusiv Flavius.

În Luna de Jos, supărarea ținea cel mult trei ore.

— Am un afurisit simț al umorului, dar să nu sărim peste cal, conchise Flavius Kasian.

— Ori peste porc, mai zise pictorul și puse punct variațiunilor pe tema spermatozoizilor măcelarului.

Avram avu ideea să picteze literele firmei, folosind diverse produse specifice. Îi oferea un plus de personalitate. Din cîrnăciori picanți, un M, de exemplu. Litera a, dintr-un ficătel rozaliu de vițelaș, litera c – un caltaboș dodoloț, litera l – un copan de găinușă, crescută în libertate și hrănita cu grăunțe nemodificate genetic, litera i – un mușchiuleț suplu de porc, răsucit cu gingăsie în partea de jos, iar deasupra sa, o drăgălașă fudulie de curcan tînăr, litera r din momițe, iar litera K din...

— Pînă aici! îi întrerupse Flavius, abrupt, entuziasmul creator. Își însotî replica cu un gest categoric al mîinii drepte, ca și cum ar fi manevrat satîrul. Numele îl vei scrie simplu, clar, cu litere groase, demne, penetrante!

— Doar litere mari de tipar? întrebă Avram, fără urmă de ironie. Măcelarul îi retezase fantezia debordantă, dar pricepu imediat că avea dreptate. Contrastul vizual dintre cele două cuvinte de pe firmă va fi, în felul acesta, și mai savuros!

— Păi... tu ce zici? răspunse Flavius printr-o întrebare.

— Eu?

— Ești artist, ai diplomă de școli înalte și talent cu polonicul. Asta-i adevărul, nu te laud din interes...

Simțindu-se, din nou, repus în drepturi, pictorul Avram își încruntă sprâncenele aproape blonde. Se născu un moment de tăcere încărcat de intensitatea gîndirii, apoi rosti cu gravitatea unui profesor universitar doctor academician, specialist într-ale artelor.

— Un scris de mînă perfect caligrafiat ar fi de preferat. Emană căldură și simpatie, anulează orice urmă de contradicție, atrage și incită cu fermitate blîndă. Trecătorul care își va înălța privirile spre cer va citi firma și se va transforma, pe loc, în cumpărător! Ne atingem scopul!

— Am zis, ești un talent! se entuziasmă Flavius. Un Tânăr pictor garnosit cu idei geniale! Ai dreptate, scrisul de mînă emană căldură, înseamnă apropiere, oferă încredere. Bravo, Avrame, mă bazez pe tine!

Ca un adevărat profesionist, Avram îi prezintă mai multe variante. În cele din urmă, căzură de comun acord asupra uneia dintre ele. Între cele două cuvinte din spațiul dreptunghiular al firmei se forma doar un contrast al formelor, hazliu și provocator totodată. Primul era alcătuit din cîrnăciori, măduvioare, fudulii, costițe, ba chiar și un piept de rață, pe cînd al doilea avea o clasice sobrietate, scris impecabil cu o uriașă pană de gîscă înmuiată în roșu venețian, un roșu demn de draperii regale.

MĂCELĂRIA KENNEDY

Visul lui Flavius a fost să deschidă o măcelărie, proprietate personală, unde măiestria și pasiunea sa în prepararea produselor din carne să iasă în evidență. Iar

faimă să depășească nevăzutele granițe ale localității Luna de Jos. A condus, numeroși ani, marele abator al vărului său din Cluj. Acolo l-a avut ucenic, în ultimii trei ani, pe Noni, poetul vegetarian. Un băiat de bun simț care, speră, să-i fie alături multă vreme.

Visul lui Flavius urma să se împlinească peste trei zile.

Luni dimineața, la ora zece fix, va avea loc deschiderea oficială a Măcelăriei Kennedy.

Cînd auzise, prima oară, ce nume a ales, pictorul Avram nu se putu abține și, instantaneu, pufni în rîs.

— Mă așteptam ca unii să izbucnească într-un rîs tembel, dar tu mă surprinzi, zise Flavius, fără urmă de ranchiușă în glas.

— Scuze, bîigui Avram, mi-a ieșit fără voie. Sună... curios, nu? Unii se vor întreba cine a fost individul respectiv. Vreun măcelar celebru? Vreun bucătar care a inventat o rețetă delicioasă de cîrnați? Ori de mușchi în sînge? Mulți nu au habar...

— Pot afla rapid, frecindu-și puțintel degetul pe ecranul smartfonului! Nu trebuie să depună vreun efort de gîndire! Sînt vechi fan Kennedy, am citit cărți despre el, am văzut documentare, filme mai mult ori mai puțin artistice. Care-i problema? Deasupra intrării pot pune ce firmă doresc! Punct!

A continua o discuție pe această temă ar fi curată pierdere de vreme, își zise Avram. În fond, e treaba lui Flavius. A lui este să picteze firma, să își lase fantasia să zboare, în funcție de comanda primită. Uneori avea de-a face cu adevărate capete pătrate, de-o prostească încăpăținare. Nu era cazul măcelarului cu care înfiripase, deja, relații de prietenie. Avea dreptate. Numele lui Kennedy de pe firma măcelăriei trebuie respectat, chiar dacă unora nu le spunea mai nimic. Devenise doar o scurtă și cetoasă secvență istorică.

Flavius Kasian era un bărbat trecut de 50 de ani, capabil să arate bine dispus chiar și atunci când se enerva la culme, lăsîndu-se pișcat de toți dracii. Un paradox? Asemenea momente erau rare. Știa că un adevărat măcelar trebuie să aibă o perfectă stăpînire de sine și o precizie de matematician. Când începi tranșatul, nu te lași nici tulburat de gînduri haotice, nici mușcat de stări nervoase și nici nu începi să arunci cu satîrul, cu toporul ori ferăstrăul în jurul tău. Concentrarea este aidoma cu cea a unui lunetist de elită. După tranșat, jupuit și dezosat urmau preparatele. Atunci trebuia să se nască artistul. Dacă nu se eliberează fantezia, rămîi un simplu executant, zicea măcelarul.

Avram avea 27 de ani. Era înalt și slab ca o funie. Cu barbă și plete castaniu-roșcate, plus o pereche de ochelari rotunzi cu rame subțiri, din sîrmă nichelată, amintea de John Lennon. Absolvise institutul de profil în Cluj, secția grafică, și s-a mulțumit doar cu licență.

A prins un post de profesor chiar la școala generală nr. 1 din Luna de Jos, pe care o frecventase și el. Amintirile îl încîntau. Salariu mizerabil, dar slujbă comodă, aproape lipsită de responsabilități, plus timp liber la dispoziție. Cei mici se arătau interesați să mîzgălească cât mai aiuristic în caietele de desen. Asta îl binedispunea. Uneori primea și comenzi cu diverse ocazii, aniversări, zile de naștere, o atenție pentru medic ori, pur și simplu, ceva de atîrnat pe pereții goi ai sufrageriei. Nu cerea mult pe lucrări, să nu-și piardă clienții. Picta și tablouri cu flori, peisaje idilice, țigânci cu sînii goi, felii de pepene roșu, cîini și pisici, chiar și păsărele. Nu portrete. Încă nu. Dacă clienții doreau ca tabloul să fie semnat, prețul creștea, iar orice tîrguială era exclusă.

Semnătura e o pecete, o amprentă personală, un nume dat talentului. Cu toate aceste explicații clare, fără

echivoc, numărul de clienți care să opteze și pentru o semnătură pe lucrare continua să fie lipsit de vreo evidență semnificație materială.

O idee care-i venise din pură întâmplare, aşa cum răsar, în general, ideile salvatoare, surprinzătoare în măreția simplității lor, îi amplifică lui Avram, rapid și temeinic, fama de artist.

Popicăria era unul dintre locurile des frecventate de locitorii Lunii de Jos. Nu doar de către partea masculină. Tot mai multe apariții feminine se zăreau lîngă pistele de joc, gata să înfrunte bărbații pe picior de egalitate ori formînd cu ei echipe mixte. Prezența lor dădea un plus de strălucire, încălzind și mai zdravăn spiritele. Adevărate provocări.

Avram stătea mai mult pe tușă, cum se zice, preferînd poziția de simplu spectator. Motivul principal era că nu vedea prea clar siluetele popicelor aranjate la celălalt capăt al pistei. Să joace pe cont propriu ar fi fost un dezastru, iar în echipă, firește, nu și-l dorea nimeni.

Se simțea bine în rolul de chibiț. Era detașat de agitația jucătorilor, de tensiunea nervoasă în care alunecau adesea, de disputele iscate fără motive serioase, de ironiile răutăcioase, de înjurăturile scăpate cu ori fără adresă.

— Băi, dacă popicul ăla din mijloc ar avea mutra soacrei, precis l-aș nimeri în plin, să-i zdruncin urmele de creier!

Replica jucătorului fu ca o apăsare pe butonul declanșator al unei rachete.

— O pictez! zise Avram, ridicîndu-se în picioare, propulsat de efuziunea inspirației. Un arc scăpat din strînsa.

— Ce spui, Avrame?

— Îți pot picta mutra soacrei pe popic, asta spun.

— Fir-aş! Adică transformi capul popicului în... capul soacrei?

- Aproximativ.
- Cum adică aproximativ?
- Popicul rămîne intact. Pictez doar mutra dorită...
- Ești mare, artistule! Cu soacra la mijloc, voi dărîma totul dintr-o lovitură! Precum croitoraşul cel viteaz, roiu de muşte!

Entuziasmul jucătorilor de popice se dezlănțui ca o furtună de vară. Se adunară, grămadă neorganizată, în jurul pictorului și începură să-l bombardeze cu comenzi. Avram le făcu un semn hotărît cu mâna, să tacă toți câteva momente. Își scoase carnetul cu file albe. Îl avea la el, vîrît în geanta din pînză verde care-i atîrna zilnic pe umărul drept, de parcă acolo i-ar fi crescut de mic, ca o componentă firească a trupului său lunguiet.

Se formară și echipe pe bază de antipatii comune.

Cu un creion negru, achiziționat la Muzeul de artă Beyeler din Basel în timpul unei excursii de studii, începu să noteze, meticulos, dorințele fiecăruia. Își imaginea deja chipurile celor cărora împătimîții jucători de popice le vor da loviturile de grație, rostogolind bila cu dublă concentrație și încrîncenare. Cu dublă motivație. Fluxul energetic se va declanșa spre țintă pornind de la cap, de la creier, mai exact, spre braț. De la braț va aluneca spre vîrful degetelor și apoi se va împrăștia în materia densă a bilei. Aceasta va fi azvîrlită, precum o săgeată, o suliță, o ghiulea, spre mutrele nesuferite, spre siluetele care merită secerate, făcute una cu podeaua!

Vecinul de scară căruia îi pute gura de te bagă-n mormînt, președintele țării cu ochii lui holbați, soacra cu observațiile ei idioate, șeful de birou cu pretențiile sale de rahat, ministrul Învățămîntului care-i analfabet

de-a dreptul, arbitrul de fotbal Ene care vinde meciuri, boul ăla de la televiziune cu talk-show-urile lui idioate, poștașul nemernic care îmi aruncă ziarele în fața cutiei poștale, diriginta fiului – o scroafă care-i scade mereu nota la purtare puiului meu drag, japița aia care nu mă lasă să-o sărut nici măcar pe frunte, șefii de partide imbecili și aroganți, parlamentarii și senatorii fuduli ca proștii, secretara grasă cît scaunul și mereu încruntată, trogloditul de prim-ministru...

În mod firesc, se formără echipe și pe antipatiile politice. În jocul acesta cu o bilă pe post de ghiulea, dacă nu amesteci și puțină politică, se diluează tot hazul și chiar spiritul competitiv, conchise patronul popicăriei. Era încîntat că ideea pictorului Avram i-a incitat pe jucători și le-a amplificat pofta de joc.

Comenzile curgeau într-un ritm constant. Avram primea poze decupate din ziar, scoase la imprimantă ori trimise prin e-mail. Cum bine se știe, adesea antipatiile devin... simpatii și invers. Atunci Avram anula chipul de pe popic, înlocuindu-l cu altul, în funcție de capriile jucătorilor. Pentru el era totuna pe cine desena. Avea constant de lucru, ceea ce-i asigura un venit onorabil, pe lîngă salariul de profesor.

— Merită. Nu-i ușor să desenezi toate mutrele nesuferiților și nesuferitelor!

— În aşa fel încît să și semene!

— Cu talentul te naști, nu-l dobîndești! Degeaba faci școli!

— Tot ca un rahat în ploaie rămîi!

Comentariile jucătorilor de popice se rostogoleau în sala de joc cu scliptoare veselie, precum bila cea lucioasă în drumul ei demolator.

Flavius Kasian prefera să rămînă un simplu spectator. Gusta disputele de-o caraghoasă seriozitate ale

jucătorilor, iar uneori chiar îi provoca cu câte o replică intenționat disonantă.

— Ceasul cu cuc ticăia ritmic, înghițind timpul cu aceeași străveche nepăsare.

Flavius Kasian se învîrtea fără rost prin camera cu ferestre largi. Matilda continua să doarmă și să sforăie moderat, fără convulsi. Se apropia miezul zilei și încă nu se trezise. Curios. Ceva neobișnuit pentru ea. Vag nedumerit, măcelarul ridică scurt din umeri. Avea treburi mult mai importante de rezolvat.

Căldura amenința să devină tot mai incomodă, chiar agresivă, mai ales la etajul superior.

Hotărî să iasă pe balconul aflat în spate, deasupra grădinii și a livezii. Traversă încăperile cu precauție. Nu avea sens să o trezească pe Matilda. Mai mult l-ar încurca, i-ar alimenta tensiunea. Tensiunea inaugurării care deja îi dădea tîrcoale.

Se așeză în balansoar. Începu să se legene într-un ritm de ceasornic. Se abținea cu greu să nu-l sune pe Avram. Vineri după-amiază, firma va fi gata, aşa i-a promis. O urcă într-o camionetă și vine să-l ajute la montat. Simplu și firesc. Deci, fără agitații inutile, domnule Flavius. Ușor de zis, dificil de pus în practică.

Închise ochii. Căldura amiezii i se depuse pe pleoape, ca niște fulgi mari de zăpadă caldă. Își imagină un leagăn uriaș în care zacea întins, precum un copilaș lipsit de griji.

O bucată de cărniță proaspătă, aburindă.

Un mușchiuleț de vițelaș, drăgălaș și apetisant.

Noni era tînărul său ajutor. Epaminonda Tiliu. Îl cunoștea bine pe taică-său, era pantofar, o meserie pe cale de dispariție. Avea, constant, împrăștiată pe față o expresie de candoare nealterată. De unde și-a venit